

Slon požárníkem

Napsala a nakreslila: Věra Polášková

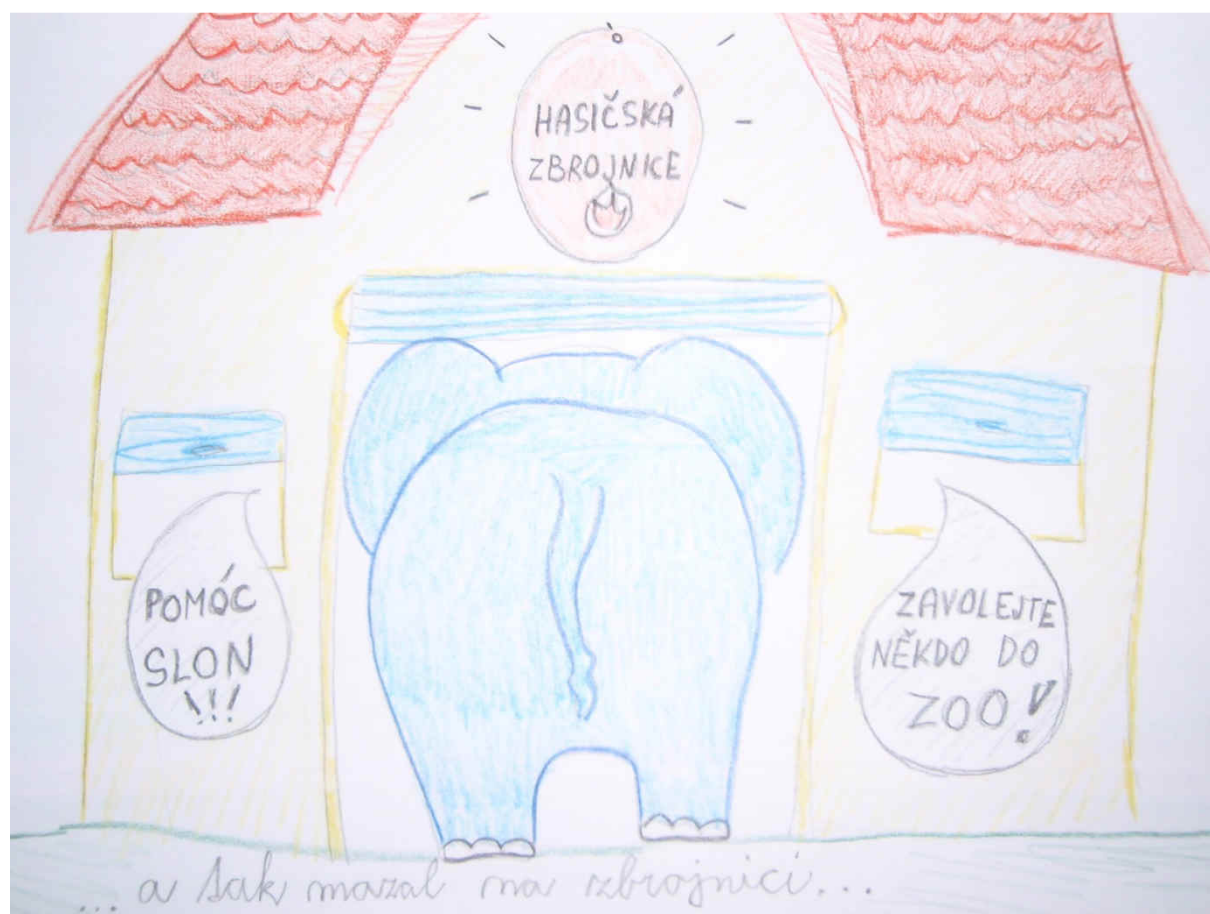
Jakýsi slon v dobré formě
zčistajasna řek si,
dobří chlapi v uniformě,
že jsou tuze sexy.

Ve výběhu se slonicí,
je svět o ničem,
načež mazal ke zbrojnici,
stát se hasičem.

To je ryku, to je shonu,
každý někam spěchal,
ale jak zved hlavu k slonu,
hnedle všeho nechal.

Náhle ticho jako v hrobě
-malé intermezzo-
brzy ovšem přišli k sobě
řvouc: „Slon utek ze ZOO!“

Ten vám náhle dostal strach,
že ho chlapi lapí,
takže to obrátil v prach,
ulicí pryč kvapí.

Ten den začínalo září
navíc pěkně ve vedru,
na chemii mladí žháři
odpálili katedru.

Střechu vmžiku olíz plamen,
hasiči už jedou,
se školou je zřejmě ámen,
těžko něco svedou.

Utíkají ženy, muži,
křičíc od plic: „To je hic!“
Jenom slon skrz tlustou kůži
nepocítil vůbec nic.

Nevšímal si křiku, potu,..
sám k požáru utíká,
nabral vodu do chobotu,
vypil půlku rybníka.

Děti telefony tasí
a obdivně kývají,
natáčejí, jak se hasí,
ostatní se dívají.

Slon si vede vsutku skvěle
a hasiči z okolí,
vynášejí učitele,
co nechtějí ze školy.

...Jedna se loučila s klaviérem,
tělocvikář s bradly,
třetí jen běhala s papírem,
čtvrté kams brýle spadly.

Dějepisář zas hlavou vrtí,
držíc se hrany futer,
chce zemřít mučednickou smrtí,
prý jako Martin Luther...

Naštěstí nedošlo na krvák,
(ke smutku všech dětí),
z ohně už zbyl jenom táborák,
ze školy hrouda smetí.

Ze slona se stal hrdina,
všichni mu děkovali,
byla ho plná média,
i v novinách to psali.

Pan starosta byl ochoten,
potrástí mu chobotem
a v záplavě vroucích díků,
přijali ho k požárníkům.

Tak končí příběh o slonu,
jenž vysloužil si mou poklonu.

